

Ба пешвози 100-солагии «Овози точик»

Дар дасто устодон ягон-ягон на-
мунахой матбуоти даврӣ аз ҷумла
«Ҳақиқати Ӯзбекистон» (ҳоло «Овози
точик»)-ро медидам. Онҳо баъзан
ҳангоми дарсхо ин рӯзномаҳоро
варақ зада, порчаҳоеро барои мо-
шогирдон низ ҳонда мебоданд.

Науҳистин навиштаи банда, ки «Им-
тиёс чаро бекор шуд?!» унвон дошт,
ҳанӯз овони мактабҳои дар ҳамин
рӯзнома рӯйи чорро дидад.

Он дар борай бекор карда шуда-
ни имтиёз (бобати дохилшавӣ ба
мактабҳои оли) барои онҳое, ки дар
озмуни ҷумҳурӣвии фанҳои забону
адабиёти тоҷик пирӯзӣ ба даст овар-
даанд, баҳс мекард.

Дертар боз як навиштаам ба чоп
расид.

Барои дарёғти медали тилло
иншо навиштам. Ишои озод дар
мавзӯи «Дил ба умедин аст». Омӯзго-
рони имтиҳонигар аз мактаби дехаи
ҳамсояни Пораши ниҳияи Фориш
буданд. Абдулумород Назаров ва
Собир Эргашев ишои навиштаи
маро ҳонда, баҳои баланд гузаш-
танд. Баъд роҳи Ҷӯшандешшарро
пеш гирифта, ба факултати журнали-
стика ва тарҷумонӣ доҳил шудам.

Боре бо ҳамсаҳаҳо барои таҷри-
баомӯй ба идораи «Овози тоҷик»

омадем. Рафиқон то оҳир наистода,
рафта бошанд ҳам, дертар, ҳангоми
ҳатми донишгоҳ оид ба мавзӯи «Инъ-
иоиси адабиёт дар саҳифаҳои «Овози
тоҷик» (аз соли нашри шуморахои
науҳистин) кори дилломӣ навиштанд.
Аввалин пажӯшиҳои онҳо оид ба
«Овози тоҷик» буд. Ман бушам, пайи
ҳам ду соли таътили тобистонаро
барои таҷрибаомӯзи истеҳсолӣ дар
инҷо гузарондам. Зимни бозгашт ус-
толон – кормандони рӯзнома як дас-

маро.

Дар сех ҳангоми саҳифабандии
рӯзномаи «Садои мардум», ки баъди
дарс рафта кор мекардам, сармӯҳар-
рири ҳафтаномаи «Адабиёт ва санъ-
ат», шоири шаҳри, шодравон Гулна-
зари Келдира дид, аз ў тақдири он
навиштаҳои дӯстони тошандишон-
ро пурсидам. Гуфтанд, ки онҳо ал-
лакай чошанд, фардо ба идораи
ҳафтанома биё, медиҳам...

Холо ҳам ҳар бори ба Ҷуҷанбе-

маро андак кӯмак расониданд.

Шодравон Пайванди Ӯзбекистон-
да баъди донишгоҳо ҳатми карда, ба
зодгоҳ баргаштанаам гуфта буданд:

«Рав, ту барои «Овози тоҷик» хид-
мати азандза кун!»

Мегӯянд, ки замоне рӯзнома бо
тезъоди зиёд чош мешуд (ҳатто то ба
35 ҳазор нусха расида буд). Ҳамчунин
мегӯянд, ки кормандони зуд-
зуд ба сафар баромада, ба мардум
мулукот меоростанд. Ва боз мегӯ-
янд, ки аҳли он нисбати рӯзҳои шо-
диву фами ҳар як ходим беъзинӣ
зоҳир намекарданд. Мутаассифона,
анъанаи ба ҳузури муштариёни
рӯзнома шитофтану мулукот ороста-
ни мо – ходимони ҷондкори рӯзнома
солҳои ахир хеле коста шуда, дар
натиҷа миёни моя ва муштариёни
фосилае ба миён омадааст. Ин фоси-
лаву дуриро, ба андешаи ман, түфай-
ли ба маҳфили суръи ҳамкорон ҳозир
шудан низ метавон аз миён бурд. Ва
бад-ин тарик боз метавон анъанаи
хуби пешинро баркарор кард.

Мегӯянд, ки замоне рӯзнома бо
тезъоди зиёд чош мешуд (ҳатто то ба
35 ҳазор нусха расида буд). Ҳамчунин
мегӯянд, ки кормандони зуд-
зуд ба сафар баромада, ба мардум
мулукот меорostand. Vа bоз mегӯ-
янд, kи aҳli on nisbati rӯzҳoи shodivu fami ҳar yak hodim beъzinӣ zoҳir namekardan. Mutaaſifona, anъanai ba ҳuzuri muštariyoni rӯznomay shitoftanu mulukot orostani mo – xodimoni ҷondkorri rӯznomay solҳoi aхir xele kosta shuda, dar natijâ miёni moy va muštariyoni fosilaebi ba miyon omadaast. In fosi-
lavu duriro, ba andeša man, tufayili ba mahfili surъi hamkoron hozir shudan niz metavon az miyon burd. Va bad-in tarik bоз metavon anъanai hubi peshinro barkaror card.

Анорбой НАЗАРОВ,
ҳабарнигори «Овози тоҷик».

Вилояти Ҷиззак.

Касе, ки соле пеш ба ҳудуди Миракии ноҳияи Шаҳрисабз вилояти Қашқадарё омада буд, киёғаи имрӯзӣ онро шояд нашиносад. Сайёҳоне, ки пештар ба Миракӣ меомаданд, факат аз тамошои табият ва таомҳои ҳуҷ-
лаззаташ баҳра мебурданду ҳалос. Холо бинобар корҳое, ки бобати руҳди
сайёҳӣ дар ҳудуд амали мешаванд, самтҳои нави сайёҳӣ фаъолияти ҳудро
ба роҳ гузаштаанд.

Маълум, ки ба наздики Шаҳрисабз «Пойтаҳти сайёҳӣ дар соли 2024»
эълон гардид. Инчунин дар доираи Ҳафтавори сайёҳӣ ба маҳаллаи Миракӣ
мақоми «Маҳаллаи сайёҳӣ» дода шуд. Ба ин ҷо альон сайёҳони зиёди
маҳаллаи таҷриби мөварабанд. Беҳсозии инфрасоҳоти ҳудуд ба вазифаи
муҳим табдил ёфтааст. Корҳои бунёдгарона барои ба маскани ҳақиқии
сайёҳӣ табдил ёфтани ҳудуд хисса мегузорад.

Дар сурат: намои дехаи Миракии ноҳияи Шаҳрисабз.

Суратгир: Ч. НОРҚОБИЛОВ (ЎЗА).

(Давомаш.
Аввалин дар
шуморахои
гузашта.)

– Духтарро ҷеф занед, Но-
дирӣ! Ҳушу курсанд ба па-
дараҳо супоред, – ором ҳо-
ҳиши намуд Бобоҷон.

Султонали дар як гӯша та-
мошобин буд. Ба вай фарму-
да буданд, ки ҳушӯриро аз
даст нидид.

Нодир кадре андешид, саҳт лаб ғазид, ва ғазаби ҳуд
аз ҳуд ба ҷӯшидан қарипаш-
ро барои ҳаридар.

– Қарорат қатъист? Духта-
ратро мебарӣ?

– Рав, биёр духтари маро!
– ду даст дар пушт, ки қадам
беш гузашта, боз таъқид
кард Нодир.

Нодир роҷиҷ қомат рост
гирифт ва ҳамоно лаб зери
данон сар тонд дод ва:

– Туру мон одам гӯям... ҳе
садқа... – давоми гапи ҳу-
ро нагуфту ба як тараф туғ
кард.

– Ба ҳонадони ту дұхтар
данон, ҳо ана, ба он саги
безор діхам савобаш зиё-
дтар! – ба тарафа саги пире,
ки фуқ рӯйи дастон гузашта,
пинак мерафт, ишорат кард
Нодир ба таъсирни сухани ҳу-
ро бармalo хис карда, маг-
рur ба ашора ашора!

– Аз ин кори ӯ хуни Нодир
ҷӯшид.

– Биёред! – гуфт ба самти
хона овоз анҳодта. – Биёред,
ки матоашро гирифта бара!

– Аз ҳадат нагузар! Ма-
тот будааст! – Фарзанди од-
мизод вай.

– Зуд биёред!..

– Аз дари хона шармида На-
сима баромад. Писари Нодир
– Восит як рӯҳ намуду зуд
пинҳон шуд.

– Кодир! Мана, гир дұхта-
ратро! – гуфт Нодир, дастон

дар миён, омирона.
Насима ба андоми ларzon
дар як гӯша истода, ба саро
ҳам ҷамоатро таҳти назорат
гирифт.

Ногоҳ латтаи Кодир ба об-
афторд, як лаҳза ҳудро боҳт ва
рангаҳанд қанд ва рӯйаш ба пак-
такӯҳна монанд ҳудуд, ба ни-
гоҳи ҳузонлуд ба пеши пояс
нигарист. Танаш араки сард
ғароварда, ба дӯйнӣ равшав
аз зери пояс лаѓжид. Баъд
нигоҳи муси-
батбораш ба
рӯи Бобоҷон
карор гирифт.

– Мана, дұх-
таратон, пайдо
шуд, – гуфт
раис сухани
мувоғиғе на-
ғфта. – Акунн
ором шавед.

Нигоҳи ла-
нчу таасսубори Кодир ба
сўйи Насима шитоғт. Ўро сар-
ҳаму белубу пар ёғта, дилаш
реш-реш гашт. Баъд бо шаст
ба Нодир рӯ ғаровард – як даст
дар пушт ва ба дasti дигар
ҳарор бурида:

– Еътиф аҳмакатро! – гуфт
ӯ арбадач.

– Боз ҷи мөҳоҳӣ? Дұхта-
ратам гуфта дунёро танга ба-
рик кард, мана дұхтарат. Гири-
рав! – ду даст дар пушт
қулуғи калид бо имои сар
саити дарвоза ишорат кард
Нодир.

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Аввалин, дили ман гиром
не! Ипро бо ҳар ду гӯши луҳ-
сидаат шунав.

– Ҳу-ӯшш...

– Сонинян... Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Аввалин, дили ман гиром
не! Ипро бо ҳар ду гӯши луҳ-
сидаат шунав.

– Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фаҳмидӣ!

– Тован, ҳумм...
таво-он...

Кодир як лаҳза ҳомӯш
гашт. Аз даруни магзи но-
рошмараш қадом як ракамеро
ҷуст. Баъд, ана, пайдо карду
нав забон күшодан меҳост, ки
Нодир:

– Не, Нодирӣ! Ин акунн
духтари хона барин нест! Кий
медиҳад, дар ҳонаи ту як
шаби дароз аз сарни ҷониши
ҷи гузашт. Ҳиссияни қадим
шашни дұхтарашо барка-
рор мекунӣ, ё товони ҳама и-
зинро месупорӣ! Фа

